

Süllei László (1986/B)
A kegyelemből hit, a hitből tettek fakadnak.

A most tanuló frankásoknak

Isten ajándékot ad mindenkinek, ezt el kell hinni (bár harcolni is lehet ellene), és aztán ez a hit cselekedetté válik. Egy nagy művész iskolát alapított azért, hogy legyen egy hely, ahol a gyermekek kibontakoztathatják tehetségüket. Hogy bekerüljenek ebbe az iskolába, felvételizniük kellett, és az egyik ilyen felvételin a művész is ott volt. Meghallgatta a gyerekeket, serdülőket. Aztán a tanács összeült, hogy eldöntsék, ki kap ösztöndíjat, ki juthat be az iskolába. A felvételiztetők elmondták a véleményüket, ők kiket javasolnának. Végül a mesterre szegeződött minden tekintet: „*Mester, Te kit javasolsz ösztöndíjra?*” A művész azt mondta: „*Én ezt a kisfiút választom.*” A felvételiztető igazgató csodálkozva kérdezte: „*Pont azt a kisfiút? De hát én abban a kisfiúban semmi rendkívülit nem látok.*” Mire a művész azt válaszolta: „*De én igen!*”

Egyszer valaki ránk csodálkozott, valaki észrevett minket is, meglátott bennünk valamit. Ott és akkor azon a felvételin a Frankában ez a jó szándék kinyitott előttünk egy világot. Felemelt bennünket kicsinyhitűségünkől. Azon gondolkodom, milyen lenne az én világom, amiben élek, amiben tájékozódok, ha nem lettek volna jóakarató emberek az életemben. Azon gondolkodom, mennyire hálás lehetek azért, hogy itt a Frankában tanáraink megláttak bennünk valamit. Jó szándékkal voltak irántunk és ezáltal úgy láthatjuk a világot, mint ami azért létezik, mert valaki értünk is tett valamit. Végül is körbenézünk ebben az iskolában és lenyűgöző, hogy ez a világ azért tud létezni, mert hihetetlen sok ember rengeteget tesz azért, hogy ez így legyen.

Az öreg frankásoknak

Nem tudjuk kitörölni magunkból az együtt töltött négy évet, összekötnek bennünket az emlékek, a közös örömök és helyzetek. A matek dolgozat, az oroszóra, Vilmos atya éjszakai fizikaórája, a szüret emlékei, a mosogatás és törölgetés élménye, a közmunka a szigeten a hizlaldában, a nyári kenutúra, az éjszakai beszélgetések. Megpróbáljuk felvértetni magunkat a mindennapi élet láthatatlan páncéljával, amelyen legfeljebb a szavak jönnek át, hírek és információk, és azt hisszük, bízunk benne, hogy semmiféle érzelem nem tudja már áttörni ezeket a páncéljainkat. De ha kézbe vesszük a régi idők képeit, ballagási emlékeinket, ha megcsörren a telefon: „*Nem jössz? Elviszlek a 30. érettségi találkozóra!*” – ott legbelül valami belső öröm járja át a lelkünket. Bizony ilyenkor lehullanak páncéljaink, kiesik kezünkől a pajzsunk, a vértjeink a földre esnek, az ember védtelenné válik, ha szeret. Ha egyszer már megsebezte magát a másik emberrel, ott örökre dolga van. Évente két osztály érettségizik a Frankában, ezek az emberek megsebződtek Szent Ferenc lelkületével, az atyák és tanárok bizalmával, a társak, a barátok szeretetével. Nektek is írom, akik még pajzsot, vértet, páncélt hordtok.

Fiúk, az élet szép!

Mondta Vilmos atya, amikor 1983 nyarán elvitt bennünket kenutúrára a Hortobágy nevű, folyónak alig mondható csatornára evezni. A kenutúrán főzött, evezett, misézett, Szent Ferenci lelkülettel fegyelmezett bennünket. Mindenről lehetett beszélni vele az esti tábortűznél, amely mellé még egy pofa bor is került. Innen jön az a lelkület, amely meghatározott minket, 1986-ban érettségizetteket.

Amikor jelentkeztem a Frankába, a helyi papom, Kocsis István javaslatára, azt sem tudtam, hol van és mit jelent. De szintén nem volt tudásom arról, hogy másik két barátomnak is tett

ilyen javaslatot a plébános atya, de ők nem éltek azzal a lehetőséggel, amivel én igen. Miért éltem én ezzel az úttal, és ők miért nem, nem tudom a választ, a titkok elrejtene előlünk valamit, de egyben jeleznek is valami fontosat. Isten tudja, hogy mi a szándéka velünk, és ezt jó tudatosítani. A szeptemberi bevonulás után az ágyam két oldalán vadidegen fiúk aludtak, mint ahogy én is vadidegen voltam számukra. A nevüket nem felejttem el soha: Tverdota és Vigassy. Először félelmet is éreztem, de maradtunk többen olyanok, akiknek Ottlik Géza *Iskola a határon* című regénye nemcsak olvasmány volt, hanem életünk, mindennapjaink valósága.

Az óriási ebédlő hangzavara, lelkigyakorlatok idején csak a kanál csörgése, jól kifejezte azt a lelkesítést, amely a Frankára máig jellemző: nincs olyan helyzet az életben, amikor ne lehetne az élet szépségére rácsodálkozni. Megláthatod ezt akár a lelked csöndjében, akár a társad, barátod, ma még pillanatnyilag ellenséged szavában, a csendes imádságban. Kitörölhetetlen a kép: az első két évfolyam misére vonul a templomba, székekkel kezükben, hogy a városi hívek is helyet kapjanak. Hován Ágoston atya énekkaros vezényletével csöpögtették belénk kultúránk kincseit. A kamasz fiúknak az ének talán nem a legkedvesebb elfoglaltsága, de amikor az a 400 fiú elkezdett énekelni, abban volt erő, néha még szépség is, de mindenképpen benne volt a lélek finomsága és egész személyünk átalakulása.

A gimnázium után: felvételi a papnevelő intézetbe, egy év katonaság Cegléden, öt év szeminárium Esztergomban. Majd egy év káplánság a Budapesti Szent Anna Plébánián. Aztán Paskai László bíboros atya mellé kerültem szertartónak. Papi éveim legnagyobb részét a főpásztorok mellett töltöttem. Ez nem érdem, ha valaki erre gondolna, és még ha a kereszt szót használnám, az sem lenne teljesen helyes. Nagyon sok minden történt ez alatt a 20 év alatt. Diakónus voltam, amikor 1991-ben mint kispapok részt vehettünk Mindszenty bíboros hamvainak az esztergomi bazilikába való hazaszállításának szervezésében. Látni kellett volna az embereket, akik sírtak, valami nagy változást várva.

Volt két pápalátogatás, 1991 és 1996-ban, valamint volt egy egyházmegyei határ átrendezés is, egy egyházmegyei zsinat 1994-ben. 1995-ben a kassai vértanúk szentté avatása. Iskolákat kapott vissza az egyház, egyetemet alapíthatott. Külföldi tanulmányok váltak elérhetővé. A hitoktatást az iskolák is kezdték beépíteni a délutáni szakkörök közé, valamint az órarendbe is. 2000-ben katolikus nagygyűlés. Majd a Mátyás-templom plébániája koronát visz ki a pápához, azt megáldja a Szentatya, majd gyalog hazahozzák és ez a korona látható most a főoltár fölött a Nagyboldogasszony feje fölött a budavári Mátyás-templomban. Ebben a templomban vagyok most plébános.

2003 óta Erdő Péter bíboros úr szolgálatában dolgozom, előbb mint irodaigazgató, majd mint helynök. Sok-sok örömmel járt mindez és még több feladattal. Szertartó voltam sok asszisztencia próbával, rengeteg levél megírásával, körlevelek készítésével, augusztus 20-i ünnepség lebonyolításával, boldoggá avatásokkal. Ha megkérdezte volna valaki a Szent Anna-templom egykori káplánját, mit is szeretne, bizony tiltakozott volna e jövőkép ellen. A Mátyás-templomba ritkán jutottam fel, csak a hittanosokat és egy-két barátomat hoztam fel. De ebben a templomban imádkoztam együtt kispapként Szent II. János Pál pápával első látogatása során. Itt vagyok most tehát a Mátyás-templomban, de mindig újra elkezdem a szokásos kérdést feltenni, alkalmas vagyok én erre? Meg tudom én ezt csinálni? Fogok-e valaha olyan jól beszélni, mint a ferences atyák? Szóval a hitetlenkedés kérdései jönnek elő. Nem kedvelem az adminisztrációt, a sok ügyintézkést, szétszakítanak az emberek, a programok, nem tudom magam utolérni. De tudom, sosem maradok egyedül erőtlenségem ellenére sem.

Szent Péter jut eszembe, aki egész éjszaka dolgozik a halászokkal, kivetik és begyűjtik a hálót. Őt, aki tudja, hogy hol és mikor kell kivetni a hálót, hogy jó fogás legyen, aki jobban ismeri az egész tavat, mint bármelyik halász, olyan időben szólítja fel Jézus a halfogásra, amely erre alkalmatlan volt a gyakorlott halászok előtt. Itt kezd el alázatot tanulni. Ott állunk, mint Péter a csónakban csalódottan, fáradtan, szinte szomorúan a kilátástalan helyzetben. És ekkor megszólal valaki a parton „*Fiúk, az élet szép!*”